

odèlics i modelicons

Maig 2009

Espècie de revista, butlletí o lo que sigui

Nº 20

Porto Petro, estiu 1964

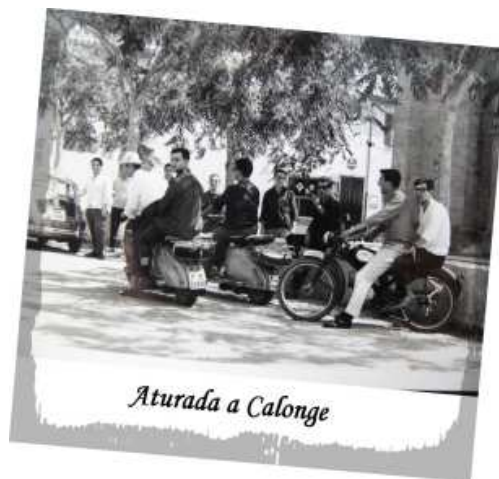

45 anys de sa cremada de corbata
Any 1964, 26 d'agost,
festa de Sant Roc a s'Alqueria Blanca

Cantam a l'Ofici solemne del Patró

*A la sortida de l'Ofici de Sant Roc
Carreres*

Aturada a Calonge

*després de l'Ofici ...corregudes... i sortida cap a Calonge
per anar a Cala d'Or a remullar sa corbata*

Remullam sa corbata en un bany a Cala d'Or

*a Porto Petro,
sa tia Bel
des patró Andreu
mos ha preparat
un bon arròs de peix*

*A la duana de Porto Petro
sa tia Bel ens ha preparat un bon arròs de peix*

¡quin dinar més bo!

Panxa plena, cara contenta

Ara fa bon cantar

G. R. R.

odèlics i modelicons *Per començar...*

Maig 2009

Espècie de revista, butlletí o lo que sigui

nº 20

Canvi d'imatge?

Per Gabriel Rosselló i Rigo

En el darrer sopar de condeixebles a Mancor, en J. S. em digué a l'orella *“Biel no t'emprenyaré més per enguany, però ten present que només queden dos dies per acabar s'any”*. Això m'ho digué quan començàvem a sopar. M'havia encarregat el disseny de la coberta del Calendari.

Al final del sopar s'acostà altra vegada, recolzat per Jaume Gual, per encarregar-me un nou disseny per la Revista. *«Volem donar-li una imatge nova»* em digueren.

Canviar la «cara» a una revista pot ser fàcil o difícil, tot depèn de com es miri. ¿Es tracta simplement de d'oferir una nova imatge amb els continguts de sempre, o també renovar el missatge que es vol transmetre? La resposta a aquesta segona part de la pregunta que em faig correspon contestar-la als caps pares de la revista.

A mi m'han encarregat la tasca de “dissenyador”.

Em deman ¿quins mèrits he fet per haver merescut aquesta confiança?

Sense entrar en més preàmbuls exposaré la meva visió -o si voleu la meva interpretació personal- respecte als canvis que poc a poc anireu observant en els successius números de la revista. Necessit el meu temps per a pensar i repensar, fer proves que després les desfaig per provar-ne unes altres. ¿Som un perfeccionista? ¿Em falta empena i decisió? ¿Som poc decidit o atrevit a arriscar-me? Sincerament crec que hi ha una barreja de tot això en mi que m'obliga a pensar més de dues vegades com fer allò que tinc dins es cap. ¿Virtut o defecte?, diuen que la pasta com més la repasten més tova i esponjada surt. Però alerta, si un es passa tot el temps

“repestant” s’exposa a fer-li perdre el tou per caducitat de la virtut del llevat i lo més segur és que surti una esclafada.

Entrem, doncs, en qüestió i deixem-nos de “coberbos”. “*Dicas verbum*”, ¿ho recordau?

En el número anterior començarem amb una “Coberta”nova, diferent.

La meva idea de lo que volia transmetre no fa falta repetir-ho. A la darrera pàgina de dit número en Jaume Sancho, fent el seu comentari, hi va posar lo que li havia explicat jo per e-mail. M’havia demanat el meu vist i plau per a posar-ho. A ella vos remet.

En aquest nou número de la revista he fet un canvi en la fotocomposició que encapçala la “Coberta”. Molt similar amb la foto de la “Coberta” anterior, però amb novetats: 1^a) a la fotografia del grup de condeixebles hi he col·locat els dos que, per ser de La Sapiència, hi mancaven; 2^a) la “**M**” de “*Modèlics*” em recorda la figura que dibuixava la “Beca” blava damunt els nostres pits i espatlles. Va col·locada damunt fondo dels vitralls de la capella, presidida per la Verge Assumpta. Tot plegat vol ser un record de la nostra vida: **Seminari** –no només com edifici, sinó més bé com espai de formació i convivència- i **condeixebles**, que fòrem i que serem tota sa vida.

Respecte a la presentació i distribució de les pàgines interiors he procurat donar una imatge de més simplicitat, suprimint marcs de pàgina, que, al meu parèixer, semblaven més bé una exposició de temes independents que no una continuació en els continguts de cada un dels articles.

He procurat que els articles que tenen una afinitat pel seu contingut o temàtica formin part d’una mateixa secció. Hi trobareu les seccions de sempre, aquelles que no solen mancar en cap número de la revista; n’hi trobareu algunes de noves que es posaran quan hi hagi material propi per el seu contingut, com és el cas de «VEU DELS QUI SÓN FORA», «SES NOSTRES CUROLLES»... Apareix una nova secció que sembla tindrà durada, ja que el material és extens, que ens farà reviure la revista «ANTORCHA». Cada nova secció, independent una de l’altra, ve encapçalada per un marc amb el títol propi.

Jo mai no he escrit un llibre, ni he publicat articles, però en totes les parròquies on he estat rector m’ha agradat, per allò de tenir un contacte més proper amb els feligresos i fer-los arribar informació puntual de les activitats, celebracions o comptes de la parròquia, oferir-los dita informació en un Full Parroquial. Això m’ha obligat a enginyar-me per compondre i dissenyar els seu contingut per tal de fer-ho lo més mengívol possible. Tal vegada em vengui d’aquí el gust per la composició.

Si he de continuar aquesta tasca en aquesta revista rebré de bon gust totes les suggerències que volgueu fer-me arribar.

G. R. R.

Veus nostres curolles

CODIFICAR VIDES I VEUS MUSICALS DE LES ILLES BALEARS

Per Joan Parets i Serra

Això és estat part de la meva vida.

Tot va començar els estius de 1964 i 1965 quan juntament amb en Jaume Rovira, presentàrem i guanyàrem el Certamen: *“Índice-catálogo de las obras musicales de autores mallorquines, existentes en los archivos de la diócesis anteriores al siglo XX”*.

Va arribar l’hora de l’ordenació de prevere i el fundador Mn. Jaume Bonet em digué que *“havia de deixar tot això de la música”*.

Ordenat de prevere m’enviaren l’any 1967 a Bunyola. Vaig fundar la Coral de Bunyola i, convidat per l’Obra Cultural Balears; vaig donar unes classes a l’Estudi General Lul·lià sobre músics compositors de Mallorca.

Després dels anys a Bunyola (1967-1974), vaig passar a Sant Josep Obrer de Palma (1974-75), per anar després al Perú (1975-1981). Allà em vaig trobar amb Monsenyor Dammer que em digué que havia de dur endavant les curolles de les biografies dels músics. A dins els escrits de la teologia de l’alliberament em vaig trobar amb aquest text:

“Dichosos los que prestan ayuda, porque esos van a recibir ayuda.

Dichosos los que prestan ayuda elaborando índices de materias de los grandes o pequeños libros, por su labor callada, anónima, silenciosa, facilita incomparablemente la labor de los estudiosos, investigadores, y en general, de toda persona interesada por cualquier tema: ellos recibirán ayuda”.

Manuel Sánchez I. Pensamientos breves sobre las Bienaventuranzas. Lima, 1987, 3ª edición.

Crist Rei

Torn a Mallorca, a Inca (1981-1984) i començ a parlar amb musicòlegs, documentalistes musicals i músics per fundar el Centre de Recerca i Documentació històrico-musical de Mallorca (1984).

Passaria uns anys a Lloseta (1984-1987), tornaria Lima (1987-1989) per arribar “mig tocat” a Sineu (1989-2003).

A Sineu, com a teràpia depressiva, vaig començar a escriure més d'un miler de vides i veus musicals que es publicaren a:

Diccionari de compositors mallorquins (segles XV-XIX), Mallorca, 1987.

Gran Enciclopèdia de Mallorca. Mallorca, 1989.2005 (25 volums).

Compositors de les Illes Balears. Pollença, 2000.

Història de la música catalana, valenciana i balear. Barcelona, 2000-2004 (12 volums).

Diccionari del teatre a les Illes Balears. Palma-Barcelona, 2003-2006 (2 volums).

Fills il·lustres de Palma. Palma, 2008

I l'obra més important de la música (“La Bíblia de la Música”)

The New Grove Diccionari of Music and Musicians. Londres: McMillan, 2002.

Això és, més o menys, el meu “monet” de la música com a President de la Comissió Diocesana de Música (1990).

I tot va començar:

“Índice-catálogo de las obras musicales de autores mallorquines, existentes en los archivos de la diócesis anteriores al siglo XX”. (*Diccionario Biográfico de compositores mallorquines*).

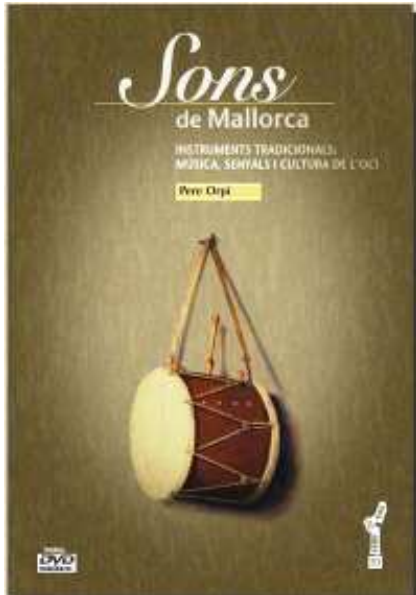
Santa Maria del Camí, 1965. Inèdit, dirigit pel Dr. Llorenç Pérez Martínez i patrocinat per Mn. Joan Ferrer Ordines, professors del Seminari.

Joan Parets Serra.

Sons de Mallorca

Per Pere Orpí i Ferrer

INTROIT

No som musicòleg ni músic professional, sinó un simple aficionat, un home del carrer especialment sensibilitzat per la música, per l'art en general i per la nostra cultura en particular. Quan era al lot vaig aprendre solfa i per espai de vuit anys vaig formar part de la banda de música del meu poble, Capdepera, que des d'antic ha conservat una genuïna tradició musical.

Puc dir que vaig créixer (físicament no gaire) envoltat de sons i de renous més o manco articulats: el cant dels ocells, els balls de pagès i d'aferrat, les funcions de l'església, les tonades del camp, les vetleries o tallers veïnals d'obra de palma... tot formava part d'un món en què la gent conservava el cantet i tota la música era en directe.

Durant la meva desfilada professional per diferents pobles vaig mantenir contactes més o manco esporàdics amb la música i la cultura autòctona, sobretot durant la meva estada a Son Macià, entre els anys 1979 i 1987. Allà vaig entrar en contacte amb l'Escola de Mallorquí de Manacor, i vaig ser membre del Patronat i de l'equip de professors.

No ens limitàrem a donar classes de llengua, sinó que ampliàrem les activitats a l'àmbit de la cultura de Mallorca: la geografia, la història, la literatura, l'art, la cultura popular... D'aquí nasqueren una sèrie d'iniciatives que als primers anys 80 es podien considerar pioneres: l'elaboració de més de cinquanta muntatges audiovisuals sobre distintes branques de la nostra cultura; sessions de ball i gastronomia populars; el naixement de 'S'Estol des Picot', tan lligat al recobriment de la nostra música i dels balls típics de la comarca de Llevant; tallers d'instruments autòctons, etc.

Amb ocasió de les festes d'estiu del 1982, a Son Macià, vaig dirigir el muntatge d'una exposició d'instruments musicals tradicionals de la nostra illa, que resultà tot un èxit i em va ajudar a aprofundir dins el món apassionant de les nostres arrels més sensibles, que xuclen la saba dins el subsòl festós d'aquesta terra nostra, hereva de la lira del geni grec i bressolada per les ones de la mar Mediterrània, on Orfeu i les sirenes no han deixat mai de cantar.

El mateix any 1982, del mes de juliol fins al gener de 1983, la revista 'Flor de Card' de Sant Llorenç des Cardassar publicà un mostrari de breus ressenyes sobre instruments populars, il·lustrades amb dibuixos esquemàtics de cada instrument. Firmàvem conjuntament en Josep Cortès, autor també dels dibuixos, i jo. Fou una aportació més, encara que humil, de cara a la recuperació i promoció de la cultura del nostre poble.

Anys després, a l'estiu de 1993, la secció de ball de l'Escola de Mallorca de Manacor va programar per al curs següent un curset de música i cultura popular, coordinat per na Joana Domenge. Ella fou professora meua de ball i coneixia el meu interès per la música i els instruments tradicionals, i va pensar en mi per a donar una xerrada sobre instruments. Com que no sé dir que no, vaig acceptar, malgrat la meua poca preparació, potser per allò que diu el refrany: 'En el país dels cecs, el tort és el rei'.

El 13 d'octubre de 1993 vaig oferir una sessió al Centre Social de Manacor, il·lustrada amb diapositives i amb multitud de refranys i de cançons populars. No em vaig limitar als instruments musicals pròpiament dits, sinó que també vaig fer al·lusió a una sèrie d'instruments usats tradicionalment per emetre senyals i transmetre avisos, tant a l'àmbit religiós com al profà, i també en vaig incloure alguns de caràcter infantil.

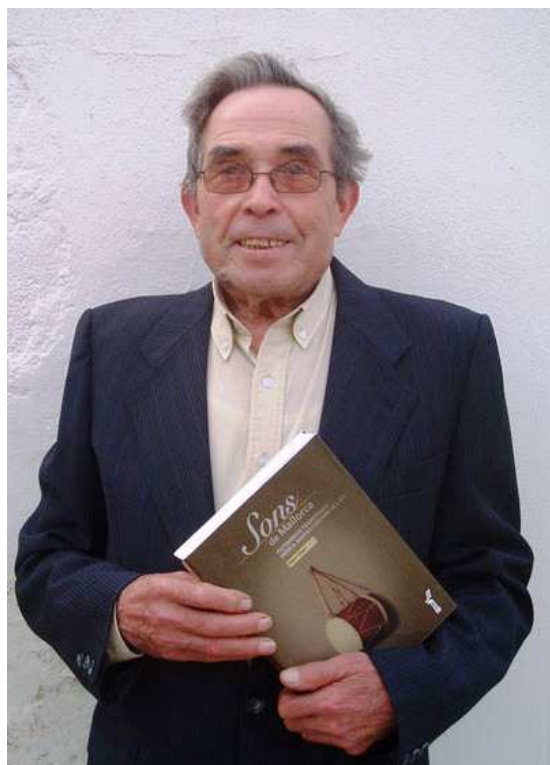
No acabà aquí la cosa, sinó que poc temps després el director de l'Escola, aleshores el bon amic i constant lluitador Gabriel Barceló Bover, em demanà que revisàs el text i el posàs en net per a publicar-lo a la col·lecció 'Papers de sa Torre'. Aquí va sorgir la idea de completar el contingut mitjançant dibuixos dels diversos instruments, i pensàrem tot d'una en un altre bon amic i company de curolles: el ja esmentat llorenç Josep Cortès, home de bon tranc en el maneig del plomí.

Dit i fet, enregàrem la cosa. Primerament estructuràrem un esquema de fitxa i elaboràrem un índex d'un centenar d'instruments. Fou una primícia que presentàrem com a comunicació a les III Jornades de Cultura Popular celebrades a Formentera l'octubre de 1995. Més tard, ampliat i amb una breu mostra de refranys, aportàrem el catàleg a la VIII Trobada de Documentalistes Musicals que tingué lloc a la Torre dels Enagistes de Manacor el 28 d'octubre del 2001. Portava per títol: *Instruments tradicionals de Mallorca: música, senyals i cultura de l'oci. Proposta de catàleg i presència en el D:C-V-B.*

Mentrestant, el dibuixant i jo seguïem treballant, cadascú en el seu redol. En Pep, més jove i fener, em duia un bon tros d'avantatge. La meua tasca quedà enrocada o interrompuda durant moltes temporades, per raó d'altres ocupacions i/o per la meua incapacitat i/o desànim, ja que molts dels instruments i enginyers renouers m'eren quasi desconeguts i sovint havia d'investigar partint pràcticament de zero.

Seguint les fitxes-model, vaig anar arreplegant diferents dades referides a cada instrument: definició (normalment presa del DCVB), etimologia, altres denominacions

o sinònims, equivalència en distints idiomes, ús social, classificació musical, estructura, materials, mides, història, fabricació, cultura popular, etc. Sovint havia d'acudir a fonts orals més enteses per aclarir certs interrogants. També he donat un especial relleu a valuoses tradicions de base oral que ens han arribat per escrit a través de la Bíblia, la mitologia, el refranyer, la rondallística, el cançoner... Tot allò que pogués ajudar a relacionar l'instrument amb la persona i el poble ho he considerat més vital i atractiu que no unes rònegues referències fredes, per científiques que siguin. La intenció bàsica és oferir un llibre que estigui a l'abast de la gent senzilla del carrer.

He consultat multitud de llibres, músics i sonadors, gent del poble, constructors d'instruments, etc., sense oblidar l'arxiu memorístic de la pròpia experiència. Això m'ha duit a ampliar gota a gota el cabal d'instruments catalogats i a fer gastar reguerons de tinta al dibuixant.

Fet i fet, arribà el moment de dir prou i tancar l'aixeta. Parlant un dia amb l'amic Felip Munar, reconegut mestre en qüestió de cultura popular, amb qui havia col·laborat a la col·lecció 'El Bufador', em va proposar publicar-hi el llibre acompanyat d'un disc compacte (CD) amb el so de cada un dels instruments. Em va semblar molt bé la idea, però potser el tamany de la col·lecció era massa reduït i els dibuixos quedarien esquifits, i era recomanable un format més gros. El cappare de Documenta

Balear, el benvolgut paisà Antoni Guiscafrè, no hi va fer dos mots.

El responsable de l'enregistrament, Antoni Nicolau, fou de parer de fer la gravació en DVD, que segons ell no duria gaire més feina i guanyaria en eficàcia i actualitat tècnica. I així posàrem fil a l'agulla.

Com que l'aguller era llarg i les puntades complexes, no tot ha estat cosir i cantar. Localitzar instruments, emparaular col·laboradors, programar i coordinar gravacions... ha duit la seva orenga, i més quan no hem anat a cercar una perfecció professional, sinó la frescor d'un treball més artesanal i espontani.

Cal agrair a tots la seva disponibilitat i encoratjament, i desitjar que aquest llibre i el corresponent DVD tinguin tan bona acollida com il·lusió i esforç hi hem posat tots els qui hem conrat aquest sementer, des de l'inici del tornall fins a l'hora de les messes.

Déu li do la maina!

Quatre mots

d'en Joan Bauzà i Bauzà

FILLS IL·LUSTRES

Vaig somiar el que estava passant a l'Ajuntament de Ciutat, just quan s'acabava de decidir llevar el santcrist de la sala de sessions.

El desgavell fou enorme a Cort. Els Fills Il·lustres es rebel·laren i, un rere l'altre, baixaren del quadre on estaven penjats i, cametes me valguin, sortiren de pressa per l'escala consistorial.

El primer que, tot rabent, baixà fou Antoni Maria Alcover, que va dir als regidors el que ni tan sols al seu diccionari havia posat ... El seguí Costa i Llobera que, més que treure versos, treia foc pels queixals. La Sala emmudí amb el fill major de nostra raça, Ramon Llull, quan digué: “Jo som l'amic de l'amat, si traieu fora l'amat, l'amic que som jo surt fora”.

La processó més vermella fou la dels Fills Il·lustres bisbes: Pere Joan Campins, Miquel Salvà, Joan Perelló, Bernat Nadal, Simó Bauçà, Josep Miralles, Joan Maura, Bartomeu Pascual... encapçalats pel Cardenal Despuig. “*També sortim!*”, digueren les monges il·lustres Clara Andreu i Alberta Giménez; i els frares Bartomeu Catany i Francesc Palau els digueren “*Esperau-nos, que venim!*”...

Impressionant fou també la fuga del titular del sacre imperi romanogermànic, Carles V, que per lo vist també hi era a un quadre.

Tots quedàrem sense alè quan baixaren els Fills Il·lustres sants: Catalina Tomàs Gallard i Alonso Rodríguez. Fou una fuga massiva de personatges. Crec recordar que sols quedà un tal Quetgles.

Aníbal Barca estava tot confús i deia que ell no coneixia al de la creu, donat que havia viscut uns dos-cents anys i busques abans de Crist ...

A la fi, els tocs d'en Figuera em despertaren, i vaig adonar-me que tot no havia estat més que un somni.

Joan Bauzà i Bauzà

REFLEXIONS

Un replantejament teològic i pastoral SOBRE L'EUCARISTIA

d'en **Llorenç Tous Massanet**

1.- La situació actual

Fins al Vaticà II el llatí i la desconeixença de la paraula de Déu, feia que el poble cristià hagués de canalitzar la seva fe (obra de l'Esperit Sant molt més que dels capellans, com encara ara) vers l'oració vocal, el rosari, les devocions als Sants, els Passos, la teatralització com els dotze sermons, les processons, etc.

Per afegitó, al manco fins a la meua generació, la teologia del sacraments rebuda en el seminari es fonamentava damunt el "ex opere operato" i "sacramenta propter homines", amb lo qual se salvaven els sacraments donats a fidels que poca cosa més tenien moltes vegades que la bona voluntat (i molta ignorància també, del capellà).

El fet de posar la missa dominical baix pena de pecat mortal, és una senya de com entén l'Església aquesta celebració. I de quins cristians té o tenia. També reflexa com entén ella la moral i el pecat. De fet, és un tema semblant al que passa amb altres de la moral conjugal que tots coneixem.

Després del Vaticà II el poble cristià que encara va a missa, es troba cada diumenge amb unes lectures bíbliques mal seleccionades, si pensam amb un poble que duu segles de dejuni de la Paraula de Déu; encara que puguin considerar-se ben pensades des d'unes classes de litúrgia, o per a recordar-les entre monjos. Això suposant que els lectors compleixen bé el seu servei, que els altaveus funcionen, etc.

2.- Pressuposts de solució

Un problema sols es pot resoldre quan els factors es plantegen en veritat. Des de falsos plantejaments no podem arribar a la solució.

Des de la nostra fe, una reforma sols serà correcta si parteix de les fonts de la revelació que Déu ens ha mostrat en Crist i que la Tradició de l'Església ens ha fet arribar fins els nostres dies.

La Tradició no és una memorització intocable; com diu la "Dei Verbum" n° 8, aquesta Tradició progressa en l'Església amb l'assistència de l'Esperit Sant, la contemplació i l'estudi dels creients i l'anunci dels successors dels apòstols, els bisbes.

El darrer Sínode de bisbes sobre la Paraula de Déu ha mostrat una altra vegada la difícil relació entre els exegetes i els bisbes. Un problema vell i actual, amb conseqüències doloroses per als estudiosos i lamentables per al poble cristià; quasi sempre per causa de la ignorància i la por, com si el poble hagués de ser tractat com un infant, no com una persona adulta.

3.- L'Eucaristia és la celebració de la mort i la Resurrecció del Senyor que fa la comunitat cristiana

Supòs que tots estam d'acord amb aquesta definició que expressa la fe i la Tradició de l'Església cristiana.

Celebram l'Eucaristia complint la paraula "feis això que és el meu memorial". Tots sabem que volen dir aquestes paraules.

Anem a l'origen de tot, que sant Pau ens descriu a 1 Cor 11, 23-25: "La tradició que jo he rebut... Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat..... i digué: "Això és el meu cos, ofert per vosaltres"...

Jesús sabia que el cercaven per matar-lo. I sabia el motiu. Però, com els profetes sempre feren, mantingué la fidelitat al seu missatge sobre el Regnat de Déu, confiant amb el Pare; pensava que, ja que ell no podia continuar la causa del Regne, Déu la seguiria de qualque manera.

Amb molta lògica volgué reunir-se amb els seus seguidors amb un sopar de comiat. Naturalment amb tots, homos i dones, més propers. Seguí el ritus propi d'aquests sopars entre els jueus: Primer el president, ell, resà la "beraqàh", pregària de benedició i, seguint l'orde establert pel costum, rompé el pa i en donà un tros a cada un dient: "Això és el meu cos".

Ho digué en arameu del que la traducció exacta és "Això som jo en persona".

Després d'estudiar y cercar molt (tot quant he pogut, des que el 1958 vaig fer un curs sobre l'eucaristia a la Gregoriana de Roma amb el P. Vignon S.J.), finalment he trobat una explicació d'Eduard Schillebeeckx que me satisfà perquè parteix de la cristologia creïble i al mateix temps fidel a la Tradició de l'Església. Ell diu que Jesús, amb aquestes paraules, interpretà el GEST que acabava de fer, la "fractio panis", perquè rompent el pa, li vingué al pensament el que farien ben prest amb ell mateix, "així me faran trossos a mi": Me trossejaran el cos i me rompran tota la vida i tota la meva obra, tal com jo ara acab de fer troços aquest pa.

Mt, 26,29: "Us ben assegur que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins el dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare". Segons la majoria dels exegetes, aquestes

paraules de Jesús durant la Cena, són de les poques que s'han conservat al peu de la lletra tal com les digué Jesús. Amb elles Jesús mostra la seva fe en la continuació de la vida en Déu després de la mort, o sigui la seva fe en la resurrecció; i també mostra la seva fe en la continuació del Regne de Déu com un principi que els reunirà altra vegada a tots plegats amb ell. Aquí se conté la llavor de l'Església, que sorgirà de la resurrecció, i que Jesús de Natzaret no tenia en el seu horitzó de futur.

Els presents naturalment sols entengueren entre boires el que Jesús acabava de dir.

Però quan arribaren a creure en la seva resurrecció, millor dit, quan per la fe experimentaren entre ells la nova presència del Ressuscitat, moguts per la nova llum i la força que els canvià misteriosament de cap a peus, a ells i a tota la visió que havien tingut de Jesús fins aleshores, necessitaren reunir-se amb goig per a celebrar amb un sopar gojós el gran fet nou de la resurrecció de Jesús. Segurament amb sa mare i les dones que l'havien seguit de prop, testimonis tots de la Resurrecció, o bé per experiència directa i personal, o per contagi dels primers testimonis. És un despropòsit ridícul dir que les dones no poden ordenar-se de preveres, perquè no estaven presents a la Cena. Jesús de Natzaret tenia prou educació per a convidar a la despedida a aquelles que el serviren feblement pels camins de Palestina.

J.I.González Faus dóna un altre motiu encara més fort: “perquè Jesús tampoc va ordenar homes aquell vespre...”

Però ara no és el lloc d'aquest tema. Seguim. Llavors el president d'aquell sopar seguí el mateix ritu: primer digué la “beraqah”, segurament així: “Beneït sigui Déu que ha ressuscitat a Jesús d'entre els morts”, i a continuació rompé el pa per dar-ne un tros a cada un segons costum. Llavors entengueren plenament les paraules de Jesús, “això és el meu cos”, perquè bé sabien quin destrossar el seu cos havia estat la seva mort en la creu. Des d'aquell vespre l'Eucaristia (nom encara un poc jueu per la referència a la “beraqah”) prengué el nom més propi del N.T. “fracció del pa”.

Llavors aquest signe prengué la sacramentalitat que els apòstols li donaren recordant a Jesús i la seva passió i mort.

En aquell sopar nasqué pròpiament l'Església, presidida per Maria, Mare de l'Església; a la vegada (com en un mateix part-origen) començava l'eucaristia com la seva germana bessona. Eucaristia i Església, ambdues fonamentades damunt paraules, vida, mort i resurrecció de Jesús de Natzaret, que ara ja ha estat glorificat per Déu. Aquell vespre començà Pentecostès, la baixada de l'Esperit Sant damunt el nou poble de Déu.

L'Església no és sense l'Eucaristia, ni l'Eucaristia es pot entendre sense l'Església. Ambdues neixen de l'experiència apostòlica de la Resurrecció de Jesús, que els donà nova llum per entendre qui era Jesús de Natzaret i quina era la seva missió salvadora que Déu li havia confiat. En aquest punt el procés de la revelació de Déu en Jesucrist va atènyer la seva plenitud.

4.- La trans-substanciació segons sant Tomàs d'Aquino

Sant Tomàs parteix de la interpretació que fa Aristòtil de tota realitat, explicant-la per la unitat entre substància i accidents, com tots sabem.

*Ara bé, la realitat té altres maneres d'entendre's.
La visió aristotèlica es pot considerar superada.*

L'explicació de sant Tomàs, fent fer un nus (nudo) a l'enteniment, vol fer creure com a real i palpable el que no és ni visible ni comprovable materialment. Però que la seva explicació fa localitzable. "Visus, tactus, gustus in te fallitur..."

Aquesta materialització local, per dir-ho de qualque manera, de l'eucaristia es manté aparentment amb aquestes paraules del Sínode de bisbes sobre l'eucaristia: "Con la Tradición constante de la Iglesia creemos firmemente y enseñamos que las palabras de Jesús que el sacerdote pronuncia en la Misa, por el poder del Espíritu, realizan lo que significan. Realizan la presencia real de Cristo resucitado". (Mensaje del Sínodo de los obispos sobre la Eucaristía. Nº 7).

Jo he meditat molt aquestes paraules dins el context de les meves reflexions, estudis i celebracions meves de l'eucaristia. Me costa acceptar aquesta doctrina perquè no sé com alliberar-la de l'aspecte de màgia que me pareix es dóna al sacerdot president.

Afegesc aquesta pregunta que me faig a mi mateix: Com es pot "localitzar" la presència del que, Ressuscitat, ja està en Déu, fora del temps i de l'espai? És exactament la mateixa pregunta si la referim als nostres morts, sobre tot els més estimats com són pare i mare. No trob altra resposta que aquesta: "Per la fe, l'amor i els signes".

Aquí caldria parlar llargament sobre el símbol, del que també tenc bastant que dir, però no és ara el moment oportú. Sabeu que els meus estudis de l'evangeli de sant Joan m'han encaminat a gratar dins aquesta font, de la qual m'han vingut riqueses i llums que alimenten la meva fe i m'acosten als misteris de Déu.

Ho dic amb modèstia i agraïment a Déu i als meus mestres.

La presència del Senyor ressuscitat és real i vera en la celebració de l'Eucaristia, però no és el capellà qui la mou, fent-lo baixar del cel a la terra (un llenguatge no aplicable als "cossos espirituals", termes de sant Pau), sinó que ja hi és Ell present i com a Ressuscitat, ja que ara ja no té altra casta de presència, on els seus es reuneixen en el seu nom per a celebrar el bessó fonamental de nostra fe cristiana i que els onze proclamaren als dos de Emaús dient: "REALMENT EL SENYOR HA RESSUSCITAT I S'HA APAREGUT A SIMÓ!" (Lc 24, 36). Que és una de les primitives formulacions de la Resurrecció.

Per la Tradició que hem rebuda des d'els mateixos apòstols, d'aquesta presència en la celebració de la mort i resurrecció del Senyor n'és signe el pa fet trossos, la fracció del pa.

El capellà, per molt sagrades que siguin les paraules, no mou d'un lloc a l'altre la presència del Senyor. Ni manco el fa passar "dins" l'hòstia consagrada, com fa pensar la teoria de sant Tomàs i que tantes vegades ens digueren en la nostra infància. I que encara així s'ho representa gran part del poble cristià.

Tot aquest misteri de la presència salvadora és real. Però sols la fe del sacerdot i dels fidels en Jesús Ressuscitat, units en comunió amb l'Església pel baptisme viscut, ens permet celebrar-la,

participar-hi i rebre'n els seus fruits.

5.- Conseqüències

Una "celebració" no és cosa de cada dia. Celebrar suposa un reconeixement important. No "celebram" un mateix aconeteixement cada dia; seria una pura rutina que hauria perdut sentit i vida.

Tal com ara tenim generalment les misses, més que una celebració (encara que el seu nom sigui aquest), són actes de pietat, ben respectables, si voleu.

La missa freqüent ha estat signe de bon cristià, com la comunió i confessió freqüents. Sempre en un temps (fins fa 40 anys) en que el llatí i aquella litúrgia poca cosa més permetia.

Per a recuperar el sentit de vera celebració, cal distanciar les misses, fer-ne més poques. Lo qual suposa alimentar la fe del capellà i del poble per altres camins. Com per exemple prendre seriosament la Paraula de Déu -lectio divina-, com acaba d'impulsar el recent Sínode de bisbes. També és fonamental la pregària que condueix a l'experiència de Déu.

Aquí, a Castella, joestic ajudant a dos capellans que duen quinze pobles, la majoria petits, però que volen missa cada diumenge. Algun capellà en diu quatre cada diumenge. Afegiu-ne alguna altra a cada poble entre setmana, freqüents funerals, etc... Això fa que el capellà no és més que un lector del missal, un funcionari de lo sagrat, que quan predica la paraula, no contagia res, diu lo de sempre, sense vida, sense convicció contagiosa.

La poca gent, molts són majors, quan van a missa tenen dret a rebre vida espiritual que els alimenti la fe, per cansat que estigui el capellà. Com un malalt quan consulta un metge té dret a sentir-se ben atès; si el professional no pot respondre per tantes hores, cal reduir hores o posar més metges.

Però dins l'església se té molta de por a canviar motllos. Mentrestant la litúrgia, que hauria d'alimentar el nostre ministeri, es converteix en una càrrega que erosiona la vida del ministre de la Paraula. Si aquí afegiu manca de pregària profunda i contemplativa i manca d'estudi per excés de treballs apostòlics, aleshores el final queda bastant clar. Tenim el que tenim.

6.- " Germans, què hem de fer? (Fets 2,37)

Aquesta pregunta dels primers convertits a Pere, que és la mateixa del poble a Joan Baptista (Lc 3, 10), és la típica situació de la persona o d'un col·lectiu quan li trontollen els fonaments que fins ara han donat sentit a la seva vida.

Seria una primera bona passa per intentar salvar-nos d'aquesta situació que tots patim. Però me tem que encara la sensació d'esbucament no és prou forta per a obligar-nos a emprendre replantejaments de fe, de vida i d'estudi o de recerca de nous camins.

Crec que tenim dos reptes al davant.

El primer, recuperar personalment els preveres la nostra capacitat simbòlica com ho descriu en J.Mª Martin Velasco en el final d'un escrit seu.

*El segon, i crec el més important, és conèixer bé què volem dir quan professam amb els apòstols: "Al tercer dia ressuscità d'entre els morts". En primer lloc, estudiar-ho amb les cristologies actuals. A mi m'ha ajudat molt la d'Andrés Torres Queiruga, **Repensar la resurrecció**, de Sal Terrae; estic repassant per tercera vegada, de R. Haight, **Jesús símbol de Dios**, ed. Trotta, i tenc en espera N.T. Wright, **La resurrecció del Hijo de Dios**. Ed. Verbo divino.*

Queda encara un tema molt important. No basta tornar a la font i origen de l'Eucaristia per reformar la nostra actitud davant aquest misteri central de la nostra fe.

Això requereix donar-nos i donar al poble altres fonts que alimentin la seva fe. Abans, en temps del llatí, el poble tenia els seus resos i costums que li alimentaven la fe a la seva manera. Alguns encara són vàlids, però cal crear-ne d'altres més adaptats a la sensibilitat i cultura d'avui.

És urgent ensenyar a pregar i conduir la gent vers una experiència de Déu profunda. Cosa impossible sense guies i testimonis de la tal experiència. La lectio divina és un bon camí. En podem trobar d'altres.

Vull acabar aquí perquè trob que ja m'he allargat massa.

No pretenc ensenyar ningú, però vos dic el que he meditat, dubtat i descobert.

Llorenç Tous 1

Valladolid, gener 2009

1 Ens diu en Llorenç: "Acab d'escriure aquesta carta a Francesc Ramis Oliver, que no és de caràcter personal, sinó una reflexió meua que fa temps pens i que altres vegades ja he exposat... És un tema que fa molt de temps me preocupa i que he pensat, estudiat i pregat lo millor que he pogut. A posta te l'envii, i en fas l'ús que trobis.

Ceràmica policromada. Església de San Juan de los Caballeros (Segovia) S. XI - XIII
Actualment Museu Zuloaga (fotografia Gabriel Rosselló)

UNA ESGLÉSIA A LA RECERCA DE L'HOME

En resposta a la consulta feta sobre l'ESBORRANY DEL PLA DIOCESÀ DE PASTORAL 2009/13

Sebastià Mesquida

PRESENTACIÓ

Som un capellà vell i gairebé invàlid, i dirigesc el present escrit a la Secretaria de Pastoral i alhora als companys preveres de qui conec l'adreça electrònica.

Com que aquesta comunicació podria semblar estranya o fora de lloc, em permet senyalar dues raons que, en darrer terme, em pens que la poden justificar. Per una part, crec que sempre es bo dir el que un pensa amb bona voluntat, i dir-ho de manera que la particularitat del que es diu pugui romandre evident. D'una altra, crec que aquest és l'únic camí que realment tenc a l'abast.

Abans de tot vull dir que, contemplat aquest esborrany dins la perspectiva habitual i coneguda de l'Església, m'ha cridat l'atenció la sensibilitat i la precisió de les observacions i propostes que es fan al llarg de l'escrit.

LIMITACIONS DE L'ESBORRANY PRESENTAT A CONSULTA.

Els plantejaments d'aquest esborrany m'han semblat clarament limitats i insuficients davant la consciència pròpia del nostre temps i davant els horitzons humans i cristians que avui s'obrin o es poden obrir. Miraré d'explicar-ho.

1.- Seguint l'actuació acostumada de l'Església, les preocupacions i les estimacions bàsiques del document se centren en el terreny eclesiàstic pròpiament dit i ignoren la situació general dels homes i de l'humà. Sembla que els homes només interessin en funció de la seva possible adhesió a l'Església o a la seva permanència en ella.

2.- La limitació anterior té un doble efecte. Per una part, manté l'Església separada i inhibida, en termes generals, davant el procés històric de la humanitat i els seus mecanismes. Per una altra, separa en els mateixos creients el vessant de la seva vida de fe i el de la seva dimensió històrica, com si se tractàs d'àmbits distints i autònoms.

3.- Aquesta limitació és igualment present, com és natural, als conceptes i a les orientacions concretes del document. Els termes clàssics de “caritat”, “comunió”, “testimoni”, “actitud samaritana”, “missió”, etc., s’acomoden espontàniament a les fites i a les fronteres a les que habitualment s’atén l’Església i ignoren altres dimensions possibles. He d’afegir que no estic jutjant el contingut d’aquestes virtuts, sinó les dimensions ocasionals, i que ho faig amb un respecte total als qui intenten practicar-les.

4.- El conjunt d’aquestes apreciacions duen a pensar que l’Església, i potser encara més davant la crisi d’adhesions que avui coneix, tendeix a mirar-se quasi exclusivament a si mateixa.

UN ENFOCAMENT MÉS AMPLI.

Per un creient, crec que és decisiva l’afirmació de Jn, a la qual també al·ludeix el document, que Déu va estimar tant el món, que hi envià el seu fill. La mateixa concepció de Déu com a creador crec que ja inclou, en un primer terme, aquesta estimació. I Jesús, que emprèn la seva activitat al carrer i aliè a tota ombra protectora, sembla que ve a inaugurar una nova comprensió d’aquest món i de la història. Per una part s’acosta als sectors de la societat en què l’home és més humiliat o ferit, i per l’altra desautoritza reiteradament les formes adoptades pels diversos poders del seu temps. Sembla evident que Jesús contempla la història en la seva integritat –en les diverses dimensions humanes que implica- i que, des de la urgència del “Regne de Déu”, en pretén una radical transformació. Avui aquestes dades me semblen punts de partida necessaris per a una actitud cristiana.

1.- Per al creient, així, sembla que ha de ser una qüestió central tot el que succeeixi i afecti seriosament a l’home, en els diversos sentits possibles, dins el corrent de la història. Dit amb termes generals, pot resultar decisiu i sempre resulta seriós tant allò que mira a la integritat de l’home com el que mira al seu desenvolupament òptim. Per les mateixes raons, sembla que alhora podem entendre que allò que va contra l’home, es refereixi a la integritat o al desenvolupament, amb la mateixa mesura va contra una manifesta voluntat de Déu i contra el projecte de Jesús.

2.- Aquestes circumstàncies criden el creient i les esglésies cristianes, doncs, a col·locar-se davant l’home i la seva història amb una atenció i una sensibilitat incondicionades, a afrontar com un assumpte primari la superació dels mals humans que coneguin i a senyalar aquests mals a la resta de la humanitat, si fa falta, per tal que aquesta també els reconegui i atengui.

3.- Aquí cal recordar mínimament una situació real, l’actual, que de fet és a la rel d’aquest plantejament. Coneixem la multitud de les ferides més visibles o més avinents que l’home avui pot sofrir i que són les que, ocasionalment i fins a un

cert punt, s'intenta remeiar. Aquests són uns aspectes, no obstant, molt superficials. Si allargam la mirada fins a qüestions més ocultes o personals ens toparem fàcilment, però, amb els fets que vull subratllar. Són fets que tothom percep, tanmateix, d'alguna manera. Més enllà d'aquelles ferides més visibles, l'home avui coneix multitud d'humiliacions, de fronteres i d'ofegaments produïts pel mateix home i que malmeten greument tant la seva integritat com el seu desenvolupament. Avui sembla que tots els camins duen a la separació. Coneixem l'home que s'esgota en la lluita per la supervivència, l'home que s'aferra a un benestar a canvi de dependències paralizadores, l'home que viu de meticuloses victòries solitàries. Es pot dir que, en la perspectiva que tenim, els homes ja no compten, només compten les seves circumstàncies, les de cada un. Vet aquí, amb paraules que a penes poden insinuar la realitat, el panorama que hauria d'interessar decisivament a l'Església i al creient.

4.- Per acabar, notaré que aquesta orientació convertiria l'Església en una entitat oberta, projectada cap al nostre món i en aliada seva, quan ara pot parèixer, en molts de sentits, una entitat tancada. Igualment cal notar que la seva labor en favor de l'home, tot i arrelar en Déu, podria ser reconeguda i estimada pels humanistes en general, creients o no creients. L'Església vindria a ser, amb tota lògica en vista dels seus principis, una consciència alliberada i puntera de la humanitat.

NOTA FINAL.

L'orientació que m'he atrevit a proposar seria de difícil assumpció i exigiria una profunda i meticulosa labor prèvia, en diversos sentits (pens que el plantejament que les esglésies fan de si mateixes no és molt diferent, en certes coses, del que trobam en el món). També crec, però, que bastaria l'intent creïble de dur endavant aquest enfocament a favor de l'home per a que l'Església adquirís, als ulls del món actual, un rostre nou.

Sebastià Mesquida Sureda.

Palma de Mallorca, març de 2009.

de www.religiondigital.com

Oración de apertura en el senado de Kansas

Seleccinat per J. Bauzà

Esta oración fue hecha en Kansas en la sesión inaugural de la 'Kansas House of Representatives'. Parece que esta oración molestó a algunas personas...

Cuando se le pidió al pastor Joe Wright que hiciera oración de apertura en el senado de Kansas, todo el mundo esperaba una oración ordinaria, pero esto es lo que ellos escucharon:

“Señor, venimos delante de Ti este día, para pedirte perdón y para pedir tu dirección. Sabemos que tu Palabra dice: “Maldición a aquellos que llaman bien a lo que está mal” y es exactamente lo que hemos hecho :

Hemos perdido el equilibrio espiritual y hemos cambiado nuestros valores.
Hemos explotado al pobre y hemos llamado a eso «suerte».

Hemos recompensado la pereza y la hemos llamado «ayuda social».

Hemos matado a nuestros hijos que aun no han nacido y lo hemos llamado «la libre elección»

Hemos abatido a nuestros condenados y lo hemos llamado «justicia»

Hemos sido negligentes al disciplinar a nuestros hijos y lo hemos llamado «desarrollar su autoestima»

Hemos abusado del poder y hemos llamado a eso «política»

Hemos codiciado los bienes de nuestro vecino y a eso lo hemos llamado «tener ambición»

Hemos contaminado las ondas de radio y televisión con mucha grosería y pornografía y lo hemos llamado «libertad de expresión»

Hemos ridiculizado los valores establecidos desde hace mucho tiempo por nuestros ancestros y a esto lo hemos llamado «pasado obsoleto»

Oh Dios, mira en lo profundo de nuestros corazones; purifícanos y líbranos de nuestros pecados. Amen.”

La reacción fue inmediata. Un parlamentario abandonó la sala durante la oración. Tres más criticaron la oración del pastor calificando la oración como ‘un mensaje de intolerancia’

Durante las seis semanas siguientes, la iglesia ‘Central Christian Church’, donde trabaja el pastor Wright, recibió más de 5000 llamadas telefónicas de las cuales sólo 47 fueron desfavorables.

Órgano de la Obra Pontificia de las Vocaciones Sacerdotales

Escorcollant en el passat

Per Jaume Gual i Mora

LA REVISTA “ANTORCHA”

El passat mes de febrer vaig visitar en Joan Parets a la rectoria de Campanet. Em va mostrar, en dos tomets enquadernats, tots els números de la revista ANTORCHA, a més d'altres dos documents que tenia:

“Resumen histórico de la Diócesis Mallorquina”, escrit pel nostre professor, de grata memòria, Dr. Llorenç Pérez Martínez. (aquest escrit està inserit en la Guia de la Diócesis de Mallorca, Año 1959).

“Historia de Mallorca” que conté 25 lliçons que van des de la Mallorca prehistòrica fins a l'any del Decret de Nova Planta, 5 d'agost de 1718 “con la que Mallorca cesó de ser reino, entrando a ser una de tantas provincias de la Monarquia, sufriendo su vida pública y su historia tremendo eclipse”. Aquesta obra, ciclostilada, està datada a 25 d'abril de 1936 i acaba amb les paraules “Laudetur Jesus Christus. Amén”.

Vaig creure interessant, i així en parlàrem amb alguns companys, fer un petit resum de cadascun dels números de la revista Antorcha, per a Modèlics i modelicons. Començarem avui amb el primer número.

Aspectes generals de la revista

El primer número de la revista va sortir a llum el desembre de 1957 i se'n publicaren en total 37 números, el darrer el març de 1968. Els anys 1958, 59 i 60 (se'n publicaren tres números cada any, en els mesos de març, agost o setembre i desembre) A partir de l'any 1961 fins al 1966 en sortiren quatre números cada any (normalment en els mesos de març, juny, setembre i desembre). L'any 1966 i 1967 se'n publicaren tres números (en el març, agost i desembre, el 1966 i el març, juny i desembre, l'any 1967) Com he dit el mes de març de 1968 va sortir el darrer número, el 37.

Rellegint la revista es pot historiar la vida del seminari de tots aquells anys, i, a més, es poden conèixer i recordar algunes curiositats i anècdotes que ens acosten al temps passat amb les seves coses bones i no tan bones, vivències i mentalitats. Es pot seguir el dia a dia del seminari a través de la Crònica que és present, sota diferents títols, a cadascun dels números.

Normalment està escrita en castellà, només les poesies i poca cosa més estan en català.

Número 1, desembre de 1957

A la portada hi ha una foto del pati dels Llatinistes i a la contraportada una foto de la maqueta del Seminari Nou on s'assenyala la part construïda, la part en construcció i la part que manca per construir.

El número consta de 18 pàgines, portada i contraportada incloses.

A la segona pàgina, a més del sumari del contingut del número, podem llegir el següent:

“ANTORCHA se asoma, hoy, para avivar en todos el amor al Seminario, corazón de la Diócesis”.

“ANTORCHA aparecerá en números ordinarios los meses de septiembre, diciembre y marzo”.

“Suscripción anual: 15 ptas. Suscripción de bienhechor: 25 ptas. Número suelto: 6 ptas”.

“Con censura eclesiástica”.

Tenen cura de l'administració: Jaume Terrassa (c. XII), Bernat Pou (c. VII) i Jaume Tomàs (c. Esp.)

Han confeccionat el número: Baltasar Coll (c. XII), Antoni Pol (c. X), Jeroni Fito (c. IX), Bartomeu Forteza (c. VII) i Gabriel Vidal (c. VI).

Tots els escrits estan en castellà, excepte les poesies de Jaume Santandreu, Baltasar Coll i Pere Llabrés, que estan en català.

Els articles estan signats per Pedro Pou, Gabriel Moranta i Manuel Miró (c. XI), Mateu Amorós i Toni Ferrer (c. X), Joan Pla Garcia i Bartomeu Forteza (c. VII), Rafel Servera (c. VI) y Guillem Mas (abogado seminarista)

El primer escrit, datat a la festivitat de la Immaculada de 1957, és del bisbe Enciso, que presenta la revista i entre altres coses diu el següent:

“Mis seminaristas se disponen a publicar una revista, y la van a llamar ANTORCHA. Las dos cosas me gustan. La publicación y el nombre. Me gusta la publicación, que yo mismo les he recomendado. Y me gusta el nombre, porque al mismo tiempo que es juvenil y tiene cierto arraigo en este Seminario, es expresión de lo que esta revista ha de ser”.

Més endavant lligant el que ha de ser Antorcha amb els aspectes bíblics: Jesucrist llum del món i els apòstols que escamparen la llum que havia de ser revelació per als gentils i glòria per al poble d'Israel, diu: *“Hoy mis seminaristas levantan la suya (antorcha) y saben muy bien que la han de encender en Cristo y la han de formar de valores humanos”.* Després fa una referència a què han de cultivar aquests valors: *“siguiendo el ejemplo y las huellas de tantos sacerdotes destacados en el campo de las letras en esta Diócesis”.*

Crònica

És molt interessant, per conèixer la vida diària del Seminari la “Crònica del Seminario” que va signada per Herodotillo. Aquesta crònica recull els principals esdeveniments des del juny de 1956 (malgrat el núm. 1 de la revista surti el desembre de 1957) i tot l'any 1957. N'he extret les notícies més rellevants.

Any 1956

Dia 22 de juny. El Sr. Bisbe nomena el Sr. Francesc Payeras rector del seminari. Havia estat professor de Llatí i en aquell moment era professor de Cosmologia, Psicologia i Pedagogia Cataquètica.

Dia 29 de juny. El Sr. Bisbe publica una pastoral sobre el Seminari en la qual exposa les línies fonamentals de la formació que han de rebre els seminaristes. A la pastoral s'hi adjunta un nou pla d'estudis que es va implantar en el curs següent 1957-58.

Durant l'estiu foren nomenats director espiritual del seminari major D. Miquel Amer i majordom D. Toni Esteva.

Dia 1 d'octubre. Festa memorable en la història del seminari; 40 teòlegs que encara estaven al seminari vell passen ja al nou. Al seminari vell hi roman el convictori Sacerdotal, que acull els seminaristes que, acabat el quart curs de teologia, seran ordenats preveres. El director del convictori és D. Pere Amorós que abans era el director espiritual del seminari major.

Dia 11 de novembre. El seminari participa als actes del XXV aniversari de la Coronació Pontifícia de la Mare de Déu de la Salut.

Any 1957.

Dia 8 de febrer. Visita el Seminari el nunci Mons. Hildebrando Antoniutti, qui juntament amb el Bisbe presideix el LVIII Certamen científicoliterari.

Dia 12 de març. Homenatge del seminari a D. Emili Sagristà en el seu 50è aniversari del nomenament per a la càtedra de ciències del seminari.

Dia 1 de maig. Festa de Sant Josep Obrer. Es representa una comèdia, original de Baltasar Coll i Pere Llabrés, titulada "Fa cinquanta anys".

Dia 26 de maig. S'inaugura el I Congrés Eucarístic Diocesà. El seminari pren part en els principals actes d'aquest esdeveniment.

Dia 28 de juny. Comencen les vacances d'estiu.

Dies del 4 al 25 d'agost. Se celebren les convivències. "Dias agradables en que alternamos la sana expansión con el estudio de asignaturas complementarias". Acaben les convivències amb el comiat als diaques que passen al convictori (només hauran residit un curs en el seminari nou).

Dia 2 d'octubre. S'inaugura el curs 1957-58 sota la presidència del Sr. Bisbe.

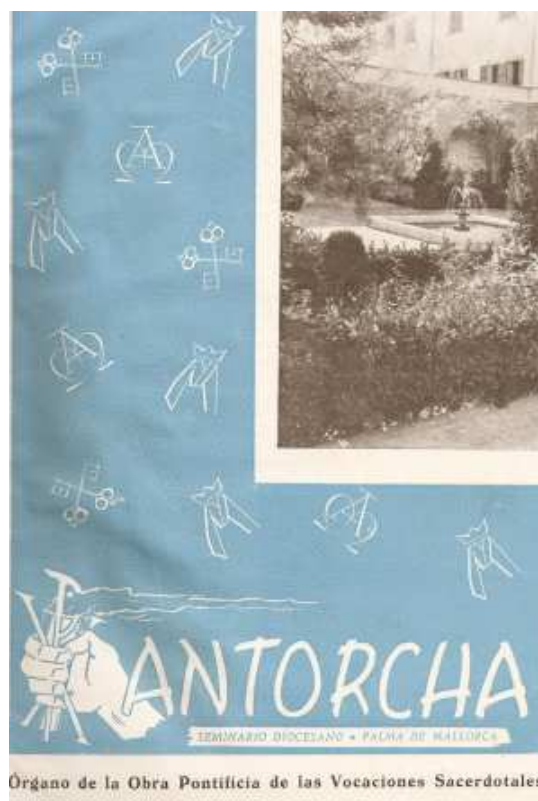
Dia 10 d'octubre. Són més de 200 els seminaristes que sofreixen l'epidèmia de la grip asiàtica. Per tal motiu se suspen el curs fins al dia 21 d'octubre. Tots cap a ca nostra.

Dia 4 de novembre. Exercis espirituals. Els dirigeix al seminari major el P. Marquès M. SS. CC. i al seminari menor D. Gabriel Reus i D. Sebastià Planas.

Dia 17 de novembre. Vestició dels nous seminaristes majors.

Dia 23 de novembre. Conferències sobre el moviment por un "Mundo mejor", a càrrec de Mons. Juan Alonso Vega i D. Federico Bellido.

Dia 21 de desembre. Reben la tonsura 9 seminaristes, el subdiaconat 8 seminaristes i el presbiterat: Sebastià Capó, Joan Soler, Toni Mas, Jaume Pons, Miquel Parets, Vicenç Orvay, Jaume Serra, Joan Lliteras i Manuel Bauzá.

Dels nostres arxius...

(Arxiu de J. Parets)

De la revista "CA-NOSTRA". Acadèmia de Periodisme.
Seminari Major. Autor anònim.
Data desconeguda, probablement: Juny 1963

SITUACIONS D'EXÀMENS

ESCENA PRIMERA

Un eixam de gent amb beques i llibres.

ESCENA SEGONA

Apareixen tres senyors tots endolats, amb una carpeta i un sarró vermell.
Solen dur ulleres de sol.

ESCENA TERCERA

Campaneta: "Tilín, tilín, tilon!"
Veu en off: "Otro!!"
Poble: "Avui fan via!! (je,je)"

Una estona més tard (a fora)

Un optimista: "He fet un discursarro...!"
Un pessimista: "Regular! M'ha fallat una fetxa!"
Poble: "rum, ruum, ruuumm..."
Un missus: "Ha dit es tribunal que no 'fagueu' renou..."
Un descontrolat: "Diguès-li a n'es tribunal que..."
Un "sabio": "Era una lliçó massa fàcil. No m'he pogut lluir!"
Un fluixot: "Sempre donen faves a qui no té barram!"
Un altre fluix: "... una aigada...!"
Un piadós: "Si me va bé, faré una novena...!"
Un tranquil·lot: "Encara he de mirar 13 lliçons..."

Al mateix temps (a dins)

Un professor: "... A ver si me sabe... quién era el abuelo del primo..."
Es programa: "... Si no fos per mi..."
Ses cadires de pell (cruixint): "Quins tipos més pesats...!"
Una bolla: "Desgraciat d'es qui m'agafi!"
Sa mà dins sa bossa: "Oh, si tengués un ull de poll!"
Etc., etc., etc....

Amb el cor
en la mà

Per Antoni Bennasar

La vida autèntica

¶ L'últim número vaig escriure algunes reflexions sobre l'home artificial. L'oposat a l'artificialitat és l'autenticitat.

Doncs, mirau per on l'altre dia un company de l'Institut em diu: "Toni, has de llegir aquest llibre", i m'entregà un llibret de n' Erik Fromm titulat "La vida autèntica".

Erik Fromm sempre ha estat un dels meus autors preferits, i, naturalment, vaig agafar el llibre i me'l vaig llegir amb fruïció.

Jo pens que autors com Fromm no passen mai perquè han sabut arribar al fons de l'home. Són com la Bíblia, on sempre hi pots trobar una sentència que respon alguna pregunta que t'està inquietant.

Així que vaig decidir dedicar aquest article a comentar alguns dels seus pensaments expressats en el llibre.

Per ventura ho faig perquè ara tenc poques idees pròpies, però en realitat moltes vegades que ens pensam ser originals no ho som tant com creïm. La ment guarda idees llegides o escoltades que ressusciten en diverses circumstàncies de la vida. L'originalitat és una qualitat rara. Sempre me n'he recordat d'una expressió que vaig sentir, i diu així: "Si es pogués resumir tota l'originalitat de l'autor més famós, cabria en una sola pàgina".

El que sí és original és la forma en que ho vius. I això és el que m'he proposat fer: oferir-vos algunes idees del llibre en la forma com jo les he assimilades.

La pregunta inicial seria: És l'home actual més autèntic que el d'abans?

Primer, s'ha alliberat a la fi de l'autoritarisme?

Abans de respondre haurém de distingir una autoritat declarada i una altra d'anònima. Respecte a la declarada, basada en manaments explícits, supòs que haurém d'acceptar que sí. Però existeix una altra autoritat que se situa en el mcreat, en l'opinió general,

en allò que s'espera de cada persona, en el que està de moda i que empeny a no diferenciar-se dels demés.

Aquesta autoritat és pitjor que la declarada perquè no ets conscient de la teva esclavitud, i per tant no pots lluitar per alliberar-te'n. I d'aquesta avui n'hi ha molta.

Segon, què direm de l'explotació ?

Aquí sí que sembla que hem avançat si l'entensem com utilitzar l'altre en benefici propi. Ja no tenim esclavitud legal.

Però, no ens explotam a nosaltres mateixos amb l'objectiu primordial de produir coses, en detriment d'altres ideals, com el ple desenvolupament de la personalitat ?

Quan transformam els mitjans en fins, ens convertim en objectes. Produïm màquines que imiten la conducta humana, i produïm homes que imiten el funcionament de les màquines. Si abans l'home es podia convertir en esclau, ara es pot convertir en robot.

Rendim culte als objectes i ens hi sotmetem. La idolatria actual no és el culte a Baal, sinó a les coses. I això té conseqüències fatals, perquè toca el centre de la persona debilitant-lo, i dona una sensació de futilitat vital.

Vivim en l'abundància però no estam contents. La vida se'ns escapa de les mans com l'arena.

Ningú no va al metge a dir-li que està avorrit, o que ja no suporta més el tedi. Ningú no ho fa perquè, des de petits, ens han ensenyat que és el que hem de dir al metge : tenc insomni, tenc necessitat de beure, insatisfacció laboral, etc. Coses que encaxin en el concepte modern de malaltia. Però la veritat és que l'insomni, l'alcoholisme, la infelicitat no són sinó manifestacions de la malaltia del segle : la sensació que la vida no té sentit, la qual cosa és una conseqüència de la transformació de l'home en objecte.

Sí que n'hi ha, doncs, d'explotació : la pròpia.

I què direm de la desigualtat ?

Hem aconseguit la igualtat de sexe i estam a prop d'aconseguir la de les races. La Il·lustració, gran defensora de la igualtat, ha donat algun fruit a la fi.

Però això té un preu perquè és tan alt el desig d'igualtat que sovint ha fet perdre la identitat. És a dir, hem de ser tan iguals que hem deixat la igualtat amb nosaltres mateixos.

Avui la igualtat és tan imperiosa que qualsevol divergència és amenaçant. El que vol l'home d'avui és agradar als altres, sense qüestionar-se si s'agrada a ell mateix.

El lema seria: “ Si els altres m’accepten és que vaig bé, i que valg”.

I l’avarícia ?

El segle XIX va alimentar la dimensió de l’estalvi, que fou considerat com una virtut.

Ahuy les coses han canviat. La societat està basada en el consum, i en no poques persones es transforma en consum compulsiu : no es pot deixar de comprar. Un mòbil que no sigui de l’última generació ja no satisfà. La durabilitat de les coses és un detall sense importància.

I és tant important el consumisme que si la gent perdés aquesta dimensió, la societat cauria en una crisi sense precedents.

Aquests són els quatre aspectes que Fromm assenyala en el llibre citat. Segur que la consideració podria ser més llarga. Però crec que són suficients per replantjar la pregunta inicial : És l’home actual més autèntic que el d’abans ?

Jo pens que no. Però tampoc vull afirmar que és més artificial. El que defens és que el progrés no ha solucionat els problemes bàsics de la persona, ni de la societat.

Certament ha millorat en molts d’aspectes que ens han fet la vida més còmoda. Però podem garantir que aquesta comoditat ha repercutit en més felicitat ? (ja sé que aquesta paraula és tan ampla que no diu res).

Per això ho plantejaré d’una altra manera: el progrés ens ha ajudat a sentir-nos més integrats amb nosaltres mateixos ?

Sentim l’emoció de l’espontaneïtat, del viure des del nostre centre vital ?

Estam més connectats amb les nostres emocions ?

Em sembla que la resposta haurà de ser negativa.

La vida és un repte. Es pot viure una vida autèntica, però no és gens fàcil. L’entorn no ens hi ajuda gens.

Per a mi l’autenticitat és aconseguir que el que dic, el que faig i el que sent s’identifiquin harmoniosament.

Això mai no s’aconsegueix del tot, però és enormement il·lusionant tenir-ho com a meta i donar passos per aconseguir-ho.

Toni Bennasar

CONVOCATÒRIA

REUNIÓ DE CONDEIXEBLES A can Toni Bennassar (Sencelles)

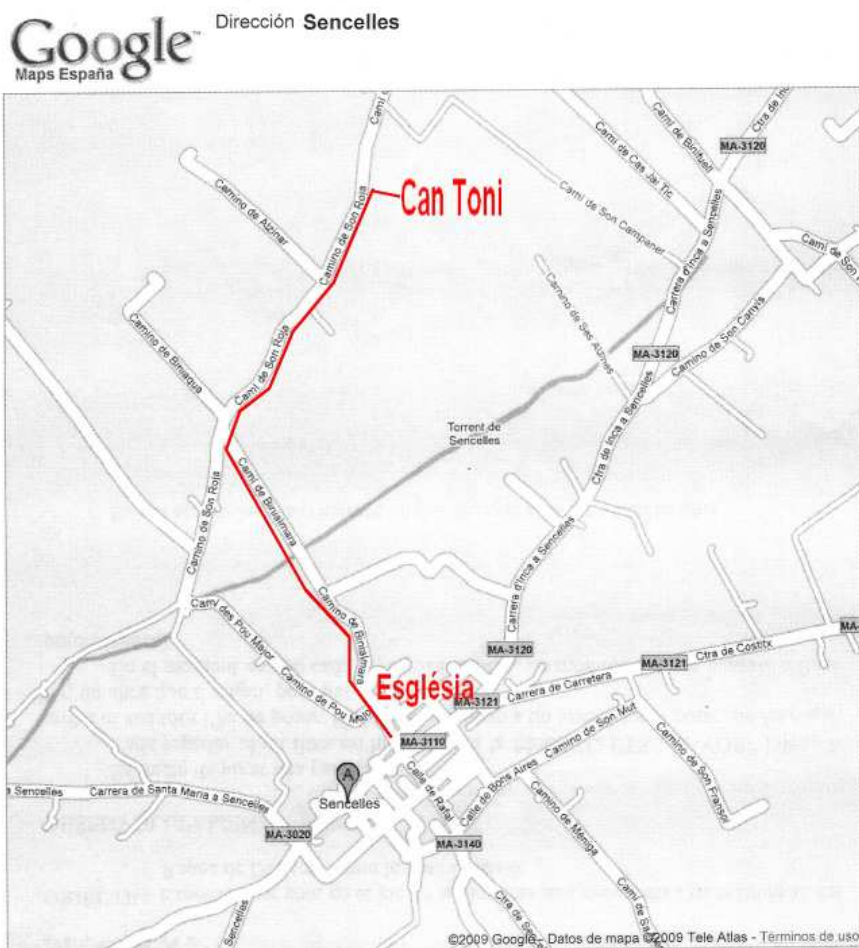
18 de juny, dijous, a les 21

En Toni ens dóna les següents instruccions per tal de trobar ca seva:

“Vos record que el dia 18 de juny ens trobarem a Sencelles, a ca meva.
La casa és a foravila, a 2 kms. lluny del poble.
Us diré com arribar-hi:

Anau a la plaça del poble, travessau-la i agafau el carrer cap avall, el que passa arran de l'Església. (*Es diu carrer de l'Església*). Tot dret cap avall. (*camí de Binialmara*).
Passat un km. us trobareu amb una alternativa: o cap a l'esquerra (*aniríeu a Palma*) o **cap a la dreta** (*camí de Son Roig*).
Tirau cap a la dreta un altre Km., i arribareu a una finca, a la dreta, tancada de paret seca, bastant alta. Allà és ca meva: en trobar el portell, entrau. No té pèrdua.

M'agradaria que no hi faltàs ningú. A partir de les 20'30 jo ja us hi esperaré.»

Nota addicional.-

En Toni és bastant optimista amb això de “No té pèrdua”. Si vos perdeu o no ho trobau, que és lo més segur, cridau a aquest número [653170305](tel:653170305) i qualcú vos vendrà a cercar... sempre que ens sapiguen dir on vos trobau.

J.S.

« Vivències »

Per Tomeu Català

Quan deman a en Toni Bennassar sobre què vol que escrigui, ell me diu que no tant de idees, sinó de "vivències". I ara estic vivint dos fets fortament.

Un és el fet del que jo anomen el domini-regne de la burocràcia. S'han fet unes lleis, se creen unes normatives, que si bé pot esser que a l'inici fossin perquè no es robi ni hagi més avantatges per a uns que per a altres, estic veient que moltes vegades aquestes lleis i normes sols es fan servir per no fer res i no deixar fer i per posar dificultats i parets a la vida. En lloc de empènyer a viure i donar orientacions per la creació és precisament totalment al revés. És el regne de la inoperància, de la vagueria i del fer com qui fer, sense fer res, perquè tot sigui igual i perquè no em molestin.

Però d'aquest tema ja en parlaré un altre dia. Avui vull parlar d'un fet que en aquests moments també visc.

Jo tenc seixanta set anys, en fa un grapat vaig tenir un infart, he d'estar alerta a bastantes coses (règim, feina, fer un tipo d'exercicis físics...), de tant en quant tenc alguna cosa que me fa mal, que si braç, esquena, genolls, panxa, fetge, vista... en fi crec que lo propi de l'edat.

Fa un any es morí la meva mare i ara visc tot sol, amb tot el que suposa. Demés "tocaria" retirar-me del treball. Ara me cans més que abans, no sols a nivell físic, sinó també mental. Fer una reunió d'un cert temps me cansa i me'n vaig, si puc, físicament i si no... també.

Així i tot no m'he retirat, estic en molts de moments i en certes "feines" amb una il·lusió que a vegades pareix d'infant, pos molta força en algunes coses, tenc esperança, tant a nivell personal com de grup, som conscient que avui puc morir i aquesta consciència no me dóna angoixa, sinó que m'ajuda a viure intensament el present...

Quan m'he aturat a reflexionar aquesta situació, m'estic fent preguntes com aquestes: visc una contradicció ?, no vull veure la realitat ?, me refugii en això per poder sobreviure ? O faig afirmacions com "És guapo viure així !, quina sort tenir aquesta realitat ! Que important és viure el moment present sense fer massa plans de futur!..."

És veritat que intent escoltar molt el que me demana la vida i així com l'entenc jo - és una limitació que accept i m'agrada -, i això me suposa triar i escollir, i al mateix temps deixar al costat coses que per a altres poden esser molt importants, i en sí probablement ho són, però que per a mi en aquests moments no ho són tant.

Posaré algun exemple. Del primer, allò a lo que hi dedic esforços, preocupacions... en remarcaré dos: No me preocupa posar l'ànima i tot el meu sabre a fer possible mantenir l'esperit i filosofia del Projecte Home Balears, a viure amb les antenes posades a lo que ens demana a nosaltres la societat ara, ja que són persones amb patiment, necessitades d'ajuda, amb dificultats grosses... També pertany a aquest grup tot el treball que faig per fer possible la Nova Seu de Projecte Home. Estic convençut que val la pena. Per ventura no la veuré acabada o començada, però crec que en aquests moments he de fer el que faig.

A aquestes dues realitats m'agradaria afegir-hi la il·lusió amb que celebr l'eucaristia cada dissabte o diumenge, o altres sagraments - pocs per sort -, i molts dels "sagramentals" dels que la vida n'està plena, la il·lusió i el sentiment de necessitat de tenir espais de silenci, de pregària...

En vull dir algunes del segon apartat, aquelles realitats a les que no hi dedic temps, no perquè no siguin importants, sinó perquè, essent conscient de les meves limitacions, decidesc que no entrin dins la quota de les meves preocupacions. A vegades me dol, però crec que ho he de fer. Som conscient que dir-ho pot fer mal a algú, inclús a mi - a nivell superficial i de imatge - però vull esser honest. Una és el Pla Pastoral de la Diòcesi. M'arriben molts de correus de persones molt sensates i que en saben molt, parlant del Pla. Jo per respecte les he llegit quasi tots, però no hi entr... No és que no vagi amb mi, sinó que crec que no hi he de dedicar ni temps, ni il·lusions, ni esforços. Sé lo pobre que és el que dic i lo limitat que és, però així ho he decidit en vistes a la meva realitat. Ni tenc temps ni forces.

Una altra són els documents que ens arriben de la Conferència Episcopal, o del Vaticà, ja sigui a través dels mitjans de comunicació, de comentaris, o directament. Sé la importància que tenen - positiva o negativa -, sé que seria bo conèixer-ho, però també d'ells me vull defendre.

En vull dir una darrera que està en la línia d'anar alerta. No vull dedicar temps a lectures que "toquen", que estan de moda. Vaig amb molta de cura de triar els llibres, sempre tres o quatre, que tenc damunt la taula i que emplei cada dia. I també som conscient que vull llegir no tant per sabre, sinó per estar bé. M'importa molt tot lo que m'ajudi a escoltar l'interior, el meu i el dels altres. I per tant sol llegir molt poc, unes línees, unes pàgines... Ah! I cada dia res laudes.

Bono, per avui crec que ja és suficient.

Tomeu Català

Veus dels qui són fora

Des de Burundi

Burundi: on tot és possible i res és urgent

Aquesta era la definició que donava del país un missioner pare blanc dels antics.

Que res és urgent es veu a simple vista: la gent no frissa ni corre... Veus gent tranquil·la, asseguda su vora del camí o caminant amunt o avall sense rumb determinat. Aquí no hi ha estrés, ni fan falta tranquil·litzants. Si fan auto-stop i t'atures, els és igual anar cap al nord o cap al sud. Si van al mercat hi dediquen tot el dia, entre anar-hi, fer-hi la torniola i tornar. És possible que hi vagin sense dur-hi res, ni sense cap intenció de dur-se'n res, i fins i tot sense cap dobber dins la butxaca. I si van a missa el diumenge, dos reals de lo mateix. Hi dediquen tot el dia, i és per això que millor si la missa dura tres hores que si només en dura dues.

Que tot és possible ho confirma una petita anècdota ben recent. En Pere Mascaró va viatjar fa dos dies a Gitega, que és la segona capital del país, i entre altres feines que hi tenia va omplir tres bidons dels grossos de gasolina i va anar a la presó per acompanyar-hi alguns familiars, i dur a altres presos de la parròquia o un paquet o una carta de part de les respectives famílies. El matí en Pere es va interessar per parlar amb el director del centre penitenciari i li digueren que feia uns mesos que també ell hi estava tancat com a presoner, per haver deixat lliures uns interns a canvi d'unes quantitats respectables de diners. L'horabaixa, quan va passar a recollir els familiars, vet aquí que el despatx del director va estar obert, i el director, el d'abans, estava assegut de bell nou al seu bufet. Aquell mateix dia havia acabat de complir la pena, i continuava ocupant, com si res hagués passat, la plaça buida de la direcció que l'esperava.

Sebastià Salom

Se'm fa un poc costa amunt escriure i descriure la meva experiència que estic vivint a Cuba.

Vaig començar, fa dos mesos llargs, la meva tasca a Rosario, una parròquia de Vedado de L'Havana, barriada que fou senyorial i molt distingida, que conserva, malgrat el pas dels temps i tot el que ha passat, una gran bellesa. La gent és de classe mitja alta de cultura i tradició, evidentment en un sentit econòmic no podem emprar aquesta terminologia. Un alt percentatge dels membres de la comunitat tenen estudis universitaris. Perquè ens entenguem, la senyora que em cuida la casa i em fa el menjar, i maneja el "carrito", es una arquitecta, que deixà la feina que feia, ben conceptuada, a una empresa estatal, per venir a casa meva. I n'està alabadíssima... Es normal, es produeix cada dia, que membres de la comunitat, metges, enginyers, practicants, gent que treballa a organismes estatals, membres actius de la parròquia et demanin feina, aquesta situació espero que es solucioni prest, però jo no sé ni quan ni com es podrà "solventar". Tinguem present que el sou mitjà de la gent és, aproximadament, de 12 a 15 dollars mensuals, en moneda convertible CUC, i que una barra de pa consta quasi un CUC.

És molt agradable fer feina aquí, perquè els cubans son extremadament acollidors. Jo no entenia ben bé quan gent que treballava a Amèrica deia: "jo estic rebent molt més, infinitament més, molt més del que dono". Ara sí, això està molt clar. Les comunitats són molt vives i dinàmiques, i et roben el cor des del primer moment.

Preparo aquestes quartilles a la casa sacerdotal, on solem passar uns dies de descans els capellans de l'Arquebisbat, des de diumenge a l'hora de sopar fins dimarts després de dinar, pagant les despeses el Cardenal. Si necessites un temps de tranquil·litat va molt bé. A la parròquia això és impossible.

Crec que podria ser interessant per vosaltres, i per mi més senzill, que vos transcrivés alguns paràgrafs del meu diari o dels correus que, hagin arribat o no a bon port, jo vaig escriure ja fa temps.

Anem-hi: Del meu diari transcrit:

"16 de febrer de 2009. Llàstima que no hagi pres cap nota del que ha passat aquest dies, des del dissabte matí. Començaré dient que divendres feu una visita als obrers que fan la reforma de la Rectoria el P. Eduardo de la Fuente, de Santa Clara d'Asís.

El dissabte començarem la jornada acompanyant a Andrés Torres Queiruga, a l'Institut P.Varela. Ell donà una conferència a seglars estudiants de teologia. Després d'una conversa al despatx del Director P. José Miguel, ens encaminarem al Teatre Garcia Lorca, al Parc Central, a treure unes entrades pel ballet; ens feu la gestió en Nelson, secretari del Cardenal. Quin no seria el nostre desconcert, quan una cridada al mòbil del P. Jose Miguel ens descompongué a tots. Cridava el Bisbe Alfredo Petit demanant el telèfon del P. Mariano (Rector de Regla que m'acolli els tres mesos que vaig viure a L'Havana abans de Nadal), perquè havien trobat el carro del P. Eduardo cremat en un descampat, i d'ell no en tenien noves. Començà la pujada al Calvari que encara ara dura. Poc temps després ens notifiquen que han trobat el cadàver assassinat brutalment. Dinarem al centre de Castella-Lleó al carrer Neptuno. A la tarda l'Andrés Torres i jo varem visitar la fira del llibre al Castell del Morro. El poble cubà guarda una violència tremenda dins el seus cors, una brutal brega entre dos joves a la sortida del recinte ferial n'era un demostració evident. Després de sopar, ja no record a on, acabarem el dia admirant una esplèndida interpretació del ballet nacional de

Cuba. I el P. Eduardo seguia ben present... No vaig aclucar un ull en tota la nit. El dia següent, diumenge, jo començava la meva tasca a Rosario. Quan estava completament ensabonat, baix la dutxa, em cridà el bisbe Juan de Dios per a dir-me que arribaria tard a la missa, donat que havia de celebrar a Santa Clara, parròquia del pobre P. Eduardo. Commoció general en la mesura que és coneix la notícia que dóna el Pare Ivan a qui jo substituïa com a Rector. És feu càrrec de l'homilia Andreu Torres Queiruga. El bisbe el final parlà a la gent explicant lo que en aquell moment és coneixia: la mort del P. Eduardo, assassinat violentament. Som incapaç de descriure el que va passar pel meu cap i el meu cor en aquelles hores... Pel demés, la comunitat molt bé... A través del P. Silvano, Rector de la casa sacerdotal, i de N'Ana Maria, la polaca, intent fer arribar a la família un missatge de tranquil·litat, que jo no tenia. Una nit també mala de passar. Arriben més detalls del Pare Eduardo. Dimecres o Dijous serà el funeral a Santa Clara. Han detingut als pintors que treballaven a la parròquia del P. Eduardo. Temo no sé què. La gent té por. Hi ha un mal ambient. Es parla d'assassinats, violacions inclús en ple dia i prop d'aquí... és necessari tornar retrobar la calma i serenor... Tinc una conversa llarga amb Juan de Dios, li demano que es preocupin d'en Mariano... Faig el pla per demà, i escric aquestes notes que de cap manera deixen entreveure el que ha passat i està passant. He parlat amb el P. Mariano, avisat pel Bisbe Juan de Dios.”

18 de febrer de 2009. Venc del funeral del P. Eduardo de la Fuente. He acompanyat en Mariano. La parròquia estava plena d'amics del P. Eduardo. Hi havia el Bisbe de Cienfuegos, en Pere Fons, en Simón, en Javier, el P. Vega, espanyols que treballen a Cienfuegos, i en Fransesc, que em diu que a partir d'ara farà cap a la casa sacerdotal. El funeral de part dels Bisbes Petit i Juan de Dios fred, l'homilia anava bé a qualsevol lloc. La gent en veu baixa parla de crimem passional, de algo turbio... més confusió que mai... De fet el Nunci no hi era, ha resat un responso el Secretari de la Nunciatura. La gent, moltíssima gent, i els capellans hi érem tots. Els espanyols de L'Havana ens han asseguts devora el Bisbes. A la sortida del temple la gent ha fet llarg aplaudiment. Descansis en pau, Eduardo...

21 de març de 2009. Dissabte. Ja som a Rosario. Han sopat a ca nostra na Conchi i na Noydee. Sor Carmina m'ha regalat una petita Mare de Déu de Lluc i un calendari. A L'Eucaristia he fet una referència al P. Vicente Abreu, olim rector Rosario, doncs es complien tres mesos del seu traspàs...

Un dia un poc mogudet. Tenim problemes d'encalentidor d'aigua, i d'aigua que s'esfuma... Em faran uns pressupostos per a posar alarmes a la parròquia.”

Ara venen uns passatges d'una carta escrita a les meves germanes:

“L'Havana, dijous 26 de març de 2009... Ja duc unes setmanes aquí a L'Havana. Ja és ben hora que vos conti quatre coses de la meva vida i del que estic fent per aquí. De la família poques coses vos puc contar, perquè entre posar a punt la casa, anar coneixent la parròquia, més la desgràcia que tinguérem amb el capellà de Madrid, tot això ha fet quasi impossible poder tenir més temps. D'entrada vos puc dir que em trobo molt content i satisfet. La gent és molt acollidora i em fan un casser.

Aquest dies he començat a viure a ca nostra. Ha quedat, tenint present com son les cases de per aquí, molt bé. Però amb els inconvenients que te aquesta gent: ara no tenim aigua, ara no hi ha corrent, ara el bany està ple d'aigua..., hi ha moltes mancances però la gent m'ajuda molt.

La caseta té un jardinet tropical, un poc abandonat, però que dóna, amb les seves palmeres i plantes, un aire completament exòtic a l'entorn. Te'n dones compte que ets al Carib, amb tot el que això suposa.

La casa té una sala espaiosa d'entrada i distribució, m'han d'enviar del Bisbat un "tresillo de mimbre", de moment hi he col·locat uns balancins de la casa i uns quadros antics també de la casa; cap a l'esquerra té entrada a la meua habitació, on hi ha un bany molt gran, és el meu lloc de feina, hi ha un armari gran, un bufet preciós, una llibreria i tres cadires, és lo més acabat de la casa. De dita primera sala d'entrada o distribució es comunica amb el menjador, on hi ha un armari empotat, una taula petita de menjador i quatre cadires, posaré una taula mes gran i més cadires, i el menjador té l'accés a una habitació molt gran, amb bany, on hi col·locaré tres llitets; del menjador, passant un corredor llarg, arribem a la cuina, és lo que està pitjor de la casa, però així i tot pot anar. Miraré de enviar-vos alguna fotografia. Vos he descrit la casa perquè vos pugueu fer una idea de com és ca nostra. Ja voldrien la majoria de capellans de Cuba tenir el que jo tinc. Aquí falta tot. Amb lo que a Mallorca tirem viurien els cubans com a reis. I pensar que durant tan de temps L'Havana fou sinònim de riquesa, de diners, de benestar..., que la gent, començant pel papà i la tia Catalina, vingueren a fer L'Havana, i ara no tenen res, absolutament res... Però estan contents, no pensen en què menjaran demà, es conformen amb el que tenen per avui, i sempre pensen que altres estan pitjor que ells, i així queden resignats. Nosaltres diríem qui no es conforma és per que no vol... Dit tot això, jo confés que és una benedicció de Déu poder viure durant un temps aquí, a L'Havana, i poder fer el que estic fent, em sent feliç, i els dies em passen volant.

Qualque moment que no tenc coses materials per fer, don corda a la meua imaginació i no puc deixar de pensar en la mamà i el papà, els imagino a tots dos basquejant per la ciutat on ara jo visc; a la meua barriada, ermosa ferm, no sé si hi vingueren mai, perquè està un poc enfora de Guanabacoa, Luyanó, San Miguel del Padrón, etc, que era per on ells es movien. On jo estic era la part nova i rica de la ciutat, que avui ja no és tan nova i molt manco rica, però encara conserva molt del que fou en altre temps. Quan em passejo pel port estic pensant en aquella sortida d'ells cap a Cas Concos, Mare de Déu ! quan el nene perdé la sabateta... La darrera mirada del Morro fou per ells dos per a sempre... La mamà ho deixava aquí tot, absolutament tot i per a sempre. Valga que ella en aquell moment no era conscient de tot el que seria llavors per ella la vida. Sofriment a balquena. Enyorança fora mida. Jo ara faig el que ells no pogueren tornar fer, viure a L'Havana. Això no té preu. A veure si vos animeu a conèixer tot això, val la pena. Sobre tot animeu-vos els que ja teniu més edat, perquè els anys no perdonen.

Com que per Pasqua no ens veurem, molts d'anys, i que les penades i els rubiols no vos facin mal."

Un passatge d'una carta a na Macu, d'en Joan Vidal:

"L'Havana, 31 de març de 2009... Et contestaré a les teves preguntes. Em trobo de lo millor. Molt bé. Hi ha problemes, curiosament que venen d'on no tindrien que venir. Però no et facis cap problema greu, son petits embulls... Però la gent, blancs i negres, és de lo més afectuosa que te puguis imaginar, hi ha moltes coses en marxa, molta gent entregada, m'estimen moltíssim. No em sento gens foraster, tot al contrari. Espero que tu ho puguis comprovar personalment. He fet ja amics que ho pareixen de tota la vida. Ja visc a la parròquia. S'ha fet una reforma austera, senzilla, però quedant la casa molt acollidora. Els cubans es queixen de l'hivern, que ha fet molt de fred, i jo què sé quantes coses mes... No fa cap calorada, però fred, lo que és fred, no en fa. Visites de mallorquins?, sols he saludat un matrimoni de sant Jordi, n'hi ha que tenen visita mig anunciada però sense data concreta. En tenir un moment he d'escriure al Sebastià. Crec que a Burundi estan més comunicats que nosaltres a Cuba. El que més em costa és no tenir notícies del país. Excepció feta del que m'envia en Llorenç i lo que et fiquen als correus.

Tinc ja moltes anècdotes per contar, ja no m'espanta res... PD.: Tinc una doctora, relativament jove, un encant de persona i de metgessa, que té el llinatge ORVAY, i el seu padrí o repadrí es deia VICENÇ ORVAY. Quasi estic convençut que són parents d'en Vicenç. Seria interessant saber si algun familiar d'enfora d'en Vicenç Orvay es perdé per Cuba."

Ara, sense perdre el respecte al Bisbe, vos escric passatges del que li deia dia 2 d'abril de 2009.

"... Com se troba? Com va l'Església de Mallorca? Com estan els meus companys preveres? De bona gana tindria ara una xarradeta amb vostè, a casa seva, mirant el mar, contant-li el que faig i com ho faig. Ja que no ho puc fer cara a cara, li conto ara, per aquest medi, quatre cosetes.

D'entrada, ja visc a la parròquia seva i meva de Rosario, a la parròquia de Mallorca Missionera a L'Havana. Senyor Bisbe estic content i molt feliç, visc un temps de gràcia, de fe, de pregaria. Cada dia estic, malgrat els meus pecats, més prop de Jesús i dels meus germans. La Comunitat, que espero pugui conèixer ben prest, és una benedicció del Senyor. Hi ha molta feina feta. Molts d'anys de treball. Estan contents de tenir capellà, feia temps que l'esperaven. És una comunitat molt estimada pel senyor Cardenal. Ahir matí jo havia sortit per fer una visita als PP. Benedictins, que tenen la casa seva dins el nostre terme parroquial, (així com tenen ca seva les carmelites descalces, les dominiques de clausura i unes que no tenen clausura, i uns pares dominics), i el Cardenal vingué a Rosario a fer-me una visita, m'encalçà fins que tots coincidirem a Rosario, va veure les obres fetes i les que estam fent, i els mobles que hem col·locat, gràcies a l'interès de vostè, a la generositat de Mallorca Missionera, i a l'estimació del Cardenal vers aquesta parròquia de Rosario, però per damunt tot això, vaig sentir que tinc també aquí, com a la meua església de Mallorca, un Pastor proper que ens estima i es preocupa de nosaltres, lo mateix puc dir-li del Bisbe Auxiliar, que és el meu Vicari, el P. Juan de Dios S. I. Estic en bones mans. Em sento estimat i els estimo.

De la comunitat li podria contar moltes coses, és molt viva, amb molts cristians compromesos i implicats. Cada dia tenim trobades, i preparem el camí. Les darreres foren ahir del Consell Parroquial, abans d'ahir Comissió de Setmana Santa. Avui de bon matí he anat a la Conferència de Bisbes, per un tema informàtic. Som molt ben rebut per tots. Per cert, en un futur la seu de la Conferència radicarà dins el terme parroquial a dos o tres minuts de la Parròquia...

Dissabte dels Rams tindrem la Missa Crismal a la Catedral. Hi anirem un petit grupet en dos taxis, que pagaré jo, donat que el transport públic és deficient, molt deficient, i no tenim carro...

Hi ha gent, senyor Bisbe, que s'entrega en cos i ànima perquè em trobi com a casa, envoltat d'amics i familiars, que fan tot el que poden perquè jo sigui feliç i jo en dono moltes gràcies a Déu. Que el que ells fan per mi, jo ho torni multiplicat en servei a la comunitat de Jesús...

Fa dues setmanes els capellans de l'OCSHA espanyols es reuniren a Cienfuegos, i vaig anar-hi convidat, foren dos dies de pregària i reflexió sobre la problemàtica que viu el país, i com servir amb més fidelitat al poble de Cuba. En Pere Fons està molt content i animat. Esper que, passada la Pasqua, vengui a L'Havana a passar un dies a casa meva... Senyor Bisbe, ja tinc mala consciència de que li he robat massa temps. Li aniré contant què vaig fent per L'Havana.

La pobresa d'aquesta gent em té el cor agafat. Estic content de poder compartir el que som i el que tinc. Tingui present que la situació del país, econòmicament parlant, és desesperant. Són moltes les famílies que sols poden menjar una volta el dia, són molts els

infants que van a l'escola, sense berenar... jo em vull fer un d'ells. Compartir el que tinc. I que el Senyor no em deixi de la mà.

Fa pocs dies una senyora em regalà una imatge molt petita de la Verge de Lluc, que vigila prop de mi els meus somnis,estic prop de les celebracions de Lluc. Jo crec que seria bo que mentre hi hagi una presència de l'Església de Mallorca a Cuba, poguéssim venerar, donar culte a la parròquia, a una imatge de la Senyora de Lluc. Crec que els feligresos estarien contents i els mallorquins i descendents de Mallorquins ens sentiríem ben acompanyats per la Nostra Mare. Però de moment és sols un somni... esper que un dia serà realitat, ja veurem com.

Senyor Bisbe, perdoni, però acabo oferint la casa en nom de vostè, als preveres de l'Església mallorquina que vulguin fer camí amb nosaltres encara que sigui per uns dies. L'ofertament està fet."

Dia 9 d'abril de 2009 escrivia a una amiga i li deia:

...He tingut problemes a balquena a l'hora instal·lar-me a la casa sobre tot amb el tema de l'aigua. Inclús un bon dia és presentà el Cardenal preocupat i amb la idea de que jo tornes a la Residencia sacerdotal fins que el problema no estigués completament resolt. No ha fet falta.

Per aquí les coses van funcionant. Em trobo bé. L'experiència és enriquidora, ja em sento com si tota la vida haguera viscut aquí.

El dilluns de Pasqua, si Déu vol, tindrem el primer bany col·lectiu de la temporada. Tots anem a passar un dia de platja, convidats pel Bisbat, hi participen des de el Cardenal al diaca casat més jove, tots.

Em feren arribar un article d'en Pere Fullana, parlava d'en Tomeu Bennassar, era preciós, així com ho és la vida tota d'en Tomeu."

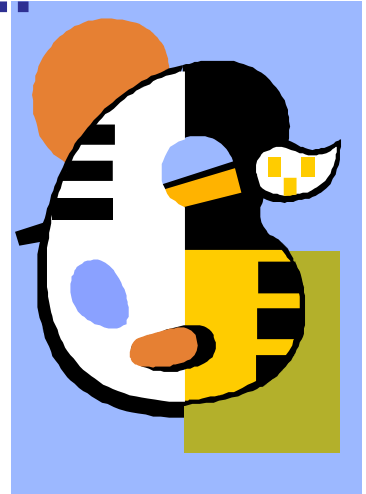
No tinc gens clar si el que vos envio serveix per res. Si és el que em demanà en Jaume Sancho o no. Però de totes formes jo pretenc dues coses: que vegeu com estic i per on camino, i que vos animeu tots a fer-me una visita. Aquí teniu ca-vostra.

Joan Sunyer, Rector de Rosario.
L'Havana, 28 de'abril de 2009.

Montoro, La Razón, 26-04-2009

Per acabar...

*Cavil·lades
d'un desenfeinat*

Hauré de demanar explicacions...

Res passa com jo deman !

J. Sancho

En arribar allà dalt, si és que abans no he vist les coses més clares, el primer que faré serà demanar explicacions... I més val que algú me'n doni !

Per què sempre que jo deman una cosa m'ha de passar la contrària ?

Jo no solc abusar amb això de demanar. He après que hom ha de mirar de defensar-se tot sol i que, de part de Déu, *"le monde va de lui-même"*.

No estic massa conforme amb això de només poder demanar el que diu el Pare Nostre: la vinguda del Regne, el pa de cada dia... Tot això me pareix molt bé i ho deman de bon de veres, però ben en el fons, això me sembla una mica d'estafa: és com si els pares, que ja tenen comprat el cavallet com a joguina dels reis, volguessin forçat que això fos el que demanàs el seu fill... *"Jo vull un camió !"* - *"No, no ! Lo que tu has de demanar és un cavallet"*. - *"Que vull un camió !!"* - *"Que no ! El que tu has de demanar és un cavallet..."*

Bé, Bé ! Duis-me el cavallet ! però... demés, vull un camió !

Jo també, a voltes, vull un camió ! Però mai me duen un camió... i lo del cavallet està per veure ! que tampoc ho tenc massa clar.

Per ventura pensareu - i és ver - que a mi me passa un poc com a Job, aquell sant baró que molts tenen com a model de paciència quan en realitat és exactament el contrari: és el prototipus de l'emprenyadura i la manca total de paciència. Se li ha acabat la paciència. Ja n'hi ha prou de paciència !

A la puta la paciència !

Alguna vegada em podrien dur un camió...

Me podeu ben creure: moltes vegades he pensat que això que Déu volgués deixar el món en les nostres mans i “*a veure com us arreglau tots solets!*” va ser una capbuitada, un esguerro, i un mal negoci per a tots, començant per a ell mateix, que se deu pegar tocs pel cap de veure com van les coses, i per part nostra no crec que hi guanyàssim massa: moltes vegades et sents més tot sol i desprotegit que un mussol dins una tramuntanada.

Quin temps era aquell que pregaves “a Déu i a tots els sants” i n’esperaves alguns bons resultats ! al manco, que te donassin una maneta...

No m’estranya gens que aquesta idea de Déu acollidor estigui tan arrelada: És la que te diu el sentit comú com haurien de ser les coses...

O et fan tan fort que no necessitis de ningú o, si et fan tan vulnerable com és el cas, que al manco en moments extrems qualcú d’allà dalt et doni una mà i et pegui una empenteta !

El que no es pot fer de cap manera és deixar-te enmig del desert i sense un bòtil d’aigua per a començar a tirar avant. El que no pot ser, no pot ser ! Algú m’haurà de donar explicacions !

Deia Sartre que “*l’home és una passió inútil*”.

El que és és “*una passió desemparada*”... i, en el meu cas, “cabrejada” !

En això no hem estat gaire sortats. Ens ha tocat una mala època: l’època del silenci, del silenci de quasi tot, de l’abisme, de la solitud.

“*Déu ha mort, Marx ha mort ... i jo mateix ja no em trop gaire bé!*” com escrivia un escriptor francès de la “nova filosofia” pels anys noranta.

És aquest misteriós, lacerant i inesperat silenci de Déu.

Un silenci que hi ha pics que el sents com desemparrar: insuportable i verinós.

Un silenci que a voltes et deixa la boca seca, assedegada i rasposa...

No saps on acudir.

Déu calla. Però esperem que encara hi senti ! i que algun dia ens pugui respondre, perquè jo tenc moltíssim que preguntar !

De moment, no em sent gaire millor que un descregut...

Per ventura l’únic que encara em pot diferenciar és que jo pens que vendrà un dia que podré demanar explicacions...

I que hi haurà algú que me’n podrà donar.

I perdonau de l’enfado.

Aquests dies vaig un poc empipat i algú havia de rebre ! Per això estau, no? *J. S.*

NOTA FINAL. Algun de voltros m’ha dit que en rebre la revista, encara fa olor de tabac ! Aquest és el preu que heu de pagar. Els qui no vulgueu “contaminació” orejau la revista abans d’entrar-la a ca vostra. Fins aquí hem arribat !

CONFIDENCIALITAT

Com que, a partir d'ara, aquesta revista vol comptar amb algunes col·laboracions amb les que amics nostres comparteixin amb nosaltres les seves reflexions i opinions personals - que són només per a nosaltres - creiem convenient recordar-vos de bell nou el que ja us recomanàvem en el número 13 d'aquesta revista i que suposam que d'aleshores ho heu tingut sempre ben present. Allà us recomanàvem el següent i, a partir d'ara, ho consideram encara més adient i necessari :

Aquesta revisteta nostra està pensada per esser escrita i llegida entre amics de tota la vida i amb la franquesa que entre nosaltres sempre ha existit i sempre ha d'existir. Això vol dir que no està pensada per a fer-se pública o extensible a altres àmbits fora dels condeixebles, perquè, en aquest cas, el qui hi escriu n'hauria de ser conscient i, tal volta, se sentiria empès a mesurar amb moltes més precaucions les seves manifestacions amb detriment, potser, d'aquella espontaneïtat i frescor que tots hi volem mantenir perquè així ens agrada que sigui.

Però aquesta confidencialitat jo només la puc garantir fins al moment en que deix els exemplars a Correus. A partir d'aquest moment els vostres escrits deixen d'estar en les meves mans i depèn ja de la discreció de cada un de vosaltres el que se mantingui o no aquest caràcter privat .

Se suposa que, si hom en fa part a altres amics, ho farà ben confiat i assegurant-se de fer-los avinent que això no representa en cap moment manifestacions públiques de cap col·laborador, sinó que són comentaris personals i confidencials que es fan solament entre amics i per a amics.

Així m'agradaria també ho entengués qualsevol lector ocasional i, en conseqüència, li agraeisc ja des d'ara la seva discreció i "complicitat".

Dic tot això perquè sembla que aquesta revisteta nostra d'alguna manera va interessant a alguns amics d'amics d'amics ... fins ara mateix, i pel que sé, gent amb molt de seny i amb bon criteri que coneix i respecta aquest caràcter privat... però jo no puc garantir que això continuï essent sempre així.

Vosaltres mateixos sabreu a qui ho ensenyau o a qui en feis part ...

Això és entre nosaltres i per a nosaltres.

J. S.

TAULER D'ANUNCIS

AVISOS PARROQUIALS

- ❖ Per els que d'entre vostès tenen fills i no ho saben, tenim a la parròquia una zona arreglada per a nens.
- ❖ El proper divendres, a les cinc de la tarda, es reunirà el grup de mares. Les senyores que desitgin entrar a formar part de les mares, si us plau, que es dirigeixin al capellà en el seu despatx.
- ❖ Estimades senyores, els recordam la venda de beneficència. És una bona ocasió per alliberar-se d'aquelles coses inútils que fan nosa a casa. No s'oblidin de portar els seus marits.

WANTED!

Mejor vivo que muerto

Iglesia-Cope-Jiménez Losantos-Rouco Varela «El Público» 22-04-2009

Modèlics i modelicons, maig 2009, n° 20

Col·laboracions:	Gabriel Rosselló	pàg. 1, 2, 3, 4 i 40
	Joan Parets	pàg. 5, 6 i 24
	Pere Orpí	pàg. 7, 8 i 9
	Joan Bauzà	pag. 10 i 20
	Llorenç Tous	pag. 11 - 16
	Sebastià Mesquida	pàg. 17 - 19
	Jaume Gual	pàg. 21 - 23
	Antoni Bennassar	pag. 24 - 27 (i 28)
	Bartomeu Català	pàg. 29 - 30
	Sebastià Salom	pàg. 31
	Joan Suñer	pag. 32 - 36
	Jaume Sancho	pàg. 37 - 39 (i 28)